

ЖЕЛИМО ЗДРАВО И МОДЕРНО СЕЛО

ЈЕСЕН У СЕЛУ

Мелинда Миленковић, V-3 „9. бригада“

ВЕСТИ ♦ ВЕСТИ ♦ ВЕСТИ ♦ ВЕСТИ ♦ ВЕСТИ

ВАЖНО ОБАВЕШТЕЊЕ

СУ ОШ наше општине склопила је уговор са Штампарском „Бакар“ у Бору о годишњем штампању 6 (шест) бројева „Јасмина“ тако што ће се три штампати на 24 страна, а три на 16. Октобарски (176-177) на 24, следећи ће бити на 16, па 24, 16, 24, 16, 24, 16.

Пожурите са радовима, вршимо селекцију и најбоље објављујемо.

Редакција

ЈОШ ЈЕДНА КЊИГА О РУДАРИМА

Јован Митровић нас је још једном обрадовао новом књигом „Дулкан“, чијој промоцији уз цењене љубитеље књиге присуствовали су и песник Мома Димић, затим директор издавачке куће „Прадина“ из Ниша која је књигу штампала и глумца Зајечарског позоришта који нам је помогао да боље доживимо дело. Вече је употпуњено и наступом младих пијаниста, ученика музичке школе.

Данијела Костић VII-4
„9. бригада“

СУСРЕТ У БИБЛИОТЕЦИ

2. новембра поводом обележавања Дана школе „Вук Караџић“ у Народној библиотеци одржано је књижевно вече.

где поред представљања књиге Јована Митровића „Дулкан“ и ученици — млади литерате представили су се својим радовима. То су направили: Маја Првуловић, Ирена Тодоровић, Тања Јањић и Игор Грујић. Честитамо им на наградама и желимо и даље успеха.

Данијела Костић VII-4
„9. бригада“

ВУКОВИ ДАНИ

У оквиру Вукових дана и одржавања Сабора просветних радника ученици Средњошколског образовног центра „Иво Лола Рибар“ извели су музичко-сценски приказ „Сеобе“ на чијој преми су радили професори: Александар Савићевић, Јаворка Шпехар, Сима Бижковић, Снежана Бошковић. Представа је доживљена као високи домен аматерског извођења. Хвала младим уметницима.

J — M

БРАНКОВО ВЕЧЕ

У читавом низу књижевних вечери недавно је вече посвећено Бранку Топићу, где су ученици наших школа основних и средњих као и новинари Радио-Бора читали одломке из Бранкове баштине, а ученици музичке школе извели су краћи програм на хармонику.

Драгана Трајковић, VII-4
„29. новембар“

ГЛАВНИ УРЕДНИК:
Ирена Тодоровић, (VIII)
ОДГОВОРНИ УРЕДНИК:
Јованка Маљковић, проф.

УРЕДНИЦИ:

Снежана Кајгана, VIII
Ксенија Радојевић, VI
Маја Стојановић, VI
Младен Недељковић, VI

Лист ученика основних школа општине Бор. Излази месечно у току школске године уз финансијску помоћ самоуправних интересних заједница друштвених делатности и запошљавања. ● Уређивање листа, лекторисање текстова, техничко уређивање, коректуру и остале послове око излажења листа обавља Редакциони одбор ученика: Миомир Цирак, (VII), Драгана Мергл (VII), Марија Филиповић (VI) („3. октобар“), Данијела Костић (VII), Драгана Маринковић (VII), Милена Петковић (VI), Ивана Милошевић (V) („9. бригада“), Младен Недељковић (VII), Марија Новаковић (VII), Снежана Ранчић (VII), („29. новембар“), Александар Јовић (VII), Јелена Раденковић (VI), Ана Филипов (VII), („Бранко Радичевић“), Ирена Тодоровић (VIII), Снежана Жикић (VI), Маја Маринковић (VIII), („С. Милевић“), Аидријана Јоџић (VII), Весна Јоџић (VIII), („П. Радовановић“), Небојша Фирановић (VIII), („Б. Јакшић“).

★ Рукописи, фотографије, цртежи и други прилози за лист не враћају се ★ Оснивач: Општинска конференција ССО ★ Адреса: „Јасмин“, Основна школа „29. новембар“, 19210 Бор ★ Тираж 6.000 примерака ★ Метер: Бранислав Митревски ★ Штамп: Штампарница „Бакар“ — Бор.

Златнаја

УСПЕЛЕ АКЦИЈЕ

Ученици наше школе одазвали су се хуманитарним акцијама: Дечја недеља је спроведена доследно, у акцији прикупљања новчаних средстава за децу настрадалих рудара рудника Добра.

Исти ученици су својим рукама у акцији која је трајала пет дана убрали највише шипурака и добијени новац искористили за екскурзију.

Андрејана Јоцић, VIII-1
„Петар Радовановић“
Злот

НОВИНА У ЕКСКУРЗИЈАМА

Септембар је ове године био у знаку ђачких екскурзија. Добродошла је измена у планирању истих, јер много је безболније на почетку године бити безбрижан и опуштен него на крају школске године када је оваки час драгоцен за утврђивање градива.

Весна Јоцић, VII-1
„Петар Радовановић“
Злот

ДАН ШКОЛЕ

7. новембра пригодном приредбом обележен је Дан школе „Вук Караџић“. За ту прилику расписан је наградни темат за израду писаних радова и на конкурс су учествовали ученици школа „3. октобар“, „29. новембар“ и „Вук Караџић“.

Резултати су следећи:

У категорији млађих ученика:

1. Иван Старчевић, III-3
ОШ „29. новембар“
2. Зоран Илић, III-1
ОШ „29. новембар“

3. Младен Илић, IV-3
ОШ „29. новембар“

У категорији старијих ученика:

1. Маја Првуловић, VIII-3
ОШ „3. октобар“
2. Ирена Тодоровић, VIII-3
ОШ „3. октобар“
3. Тања Јањић и Игор Грујић, VI-3
ОШ „Вук Караџић“

8. 11. 1990. у оквиру Вукових дана одржано је предавање о деидеологизацији наставе у школама — предавач просветни саветник из Зајечара.

Ирена Тодоровић, VIII-3
„Вук Караџић“

ЈЕЖЕВА КУЋИЦА — Бранко Ћопић

У ОШ „29. новембар“ присуствовали смо представи лутака са делом Бранка Ћопића „Јежева кућица“. Глумили су: Бранка Станојевић, Јелена Половина, Марина Стојановић, Тања Панов, Сања Ђорђевић, Сандра Ђорђевић, Ана Доросављевић, Снежана Стојковић. Групом руководи учитељ Спасенија Џаџић. Желимо им нове представе и проширења и богаћење репертоара.

Младен Недељковић, VII-4
„29. новембар“

НАЈБРЖИ УЧЕСНИЦИ КРОСА ИЗ ОШ „29. НОВЕМБРА“

На кросу који је недавно одржан у близини новог градског центра најбоље резултате постигли су ученици ОШ „29. новембра“, јер су освојили 4 прва места! Честитамо.

ФУДБАЛ

Ових дана љубитељи фудбала су истински уживали, било га је у изобиљу, а што је најважније југословенски играчи су оправдали поверење.

Драгана Трајковић, VII-4
„29. новембар“

ДОМОВИНО, У СРЦУ ТЕ НОСИМО

ЈУГОСЛАВИЈО

Југославијо, земљо среће
 нико те никада издати неће.
 У нашим срцима младост цвета,
 Ти си будућност сваког детета.
 Градимо свет будућности.
 у коме ће бити више радости.
 О, Југославијо, земљо младости,
 ти си пуна наше радости.
 Свако срце за тебе куца,
 Ако затреба за тебе ће и да се
 пуца.
 Лепота ти краси лице,
 понос си сваке девојчице.
 А наша си и црвена ружа,
 што свој мирис далеко пружа.
 Волим твоје море Јадранско,
 и класје твоје панонско.
 Иако смо још мали,
 ми смо теби сву љубав дали.
 Југославијо, земљо вредних ђака,
 О теби пева школа свака.

Андријана Јоцић, VII-1
 „Петар Радовановић“
 Злот

МРТВА ПРИРОДА

Миlena Стојановић, V-5 „9. бригада“

ДОМОВИНА

Домовино, нека твојим небом
 птице слободно лете,
 и нека мирно спава свако дете.
 Нека свако куче и маче
 весело по дворишту скаче.

Нека твојим небом црне птице
 никада не лете више,
 а песник о теби нека само
 најлепше песме пише.

Нека у теби и вук и јагње
 живе у миру и срећи
 и пријатељи нека буду највећи.

Јер, Домовино, ти си
 наш драги камен,
 зато нек ти заувек
 светли Слободе пламен!

Душица Марковић, VII-3
 „Бранко Радичевић“

ДЕЦИ ЦЕЛОГ СВЕТА

Другови моји из целог света,
 поздраве шаљем за све,
 и ову песму, стихове њене
 послаћу вам кроз ветрове.

Таласи ће је носити снагом олуја
 снажни ветрови дуваће јако,
 а фијук рата свуд ће престати
 и живот ће тећи полако.

Стићи ће до оксана и мора,
 до деце свих планета,
 а ми ћемо спојити мост
 који је грађен много лета.

Миlena Петковић, VI-4
 „9. бригада“

Ученицима и радницима
 ОШ »29. НОВЕМБАР«

чеситијамо

ДАН ШКОЛЕ

ОНИ НАС УЧЕ

Милка Степановић, наст.

Литерарна секција ОШ „Петар Радовановић“ представља Милку Степановић, наставника српског језика ове школе која је провела 20 година радећи у Злоту.

— Након завршене средње школе и више педагошке запослила сам се у Боговини, Подгорцу, а затим сам дошла у Злот (укупног рада са децом имам 26 година). Извела сам 7 генерација, они из првих година сада су већ одрасли људи, породични и запослени. То ме чини поносно. Почетак је био тежак, услови за рад неповољни, али воља и љубав за позив све савлада. Рад са децом је веома деликатан, јер су деца осетљива. Све нарави не иду линеарно, оне се цртају графиком. Када се у свести уради графикон, са децом је дивота,

Ређају се и памте генерације, али никада нећу заборавити прву.

— Да ли је теже радити у сеоским школама?

Можда је лакше радити са децом у граду, јер имају шире могућности за учење. У Злоту већина ученика је путника. Путовање, свакако, одузима времена од учења, замара, па понегде и умањује резултате.

Али за вредне и радне ученике нема препрека у раду, па ни путовање,

— Реците нешто о данашњој омладини?

У школи са нашим младима нема неких већих проблема. Добри су ако се добро усмеравају. Са младима треба водити разговоре на равној ноzi уз сва уважавања њихове личности, саслушати њихове мисли и проблеме и заједнички их решавати. Ако се заснује другарски односи и узајамно разумевање, топли и срдачни, — неће долазити до отказивања посвећења.

— Шта саветујете младима?

У овим бурним временима неопходна је велика озбиљност, опрезност, дружење, а изнад свега велико залагање у раду, учење, штедња и будност. Само добро потковани и наоружани знањем и умењем можемо у 21 век и у корак са светом.

— Да ли свој живот сматрате испуњеним и имате ли неостварених жеља?

Послом који обављам више сам него задовољна, а што се тиче жеља, оне су скромне и већина ствари које су ми се десиле у животу, десиле су се јер је тако, ваљда, требало...

Андријана и Весна Јоцић, VII-1
Миле Борђевић, VII-1
„Петар Радовановић“
Злот

ОГОЛЕЛО ДРЕВЕЋЕ
Игор Ђирковић, „9. бригада“

НАГРАДЕ

I НАГРАДА ЗА ДАН ШКОЛЕ „ВУК КАРАЏИЋ“

КО ВОЛИ ЉУДЕ ЊЕГОВ ЈЕ ЦЕО СВЕТ

Нисмо имали куд и, ето, постали смо људи. Можда би нам било лакше да смо цвеће па да нас беру и миришу не схватајући да су нас уствари тако убили. Нисмо ми криви, већ неки тамо они.

Можда би нам боље било да смо дивље мајке и кад нас глад натера да убијемо и прождиремо и да нас се други боје. Или невидљиви ветар што се крадомце увлачи у туђе животе кроз одшкринуте прозоре и скупила наше тајне, мале и велике, скидајући нам маске, остављајући нас голе и крвожедне.

Уместо свега тога, постали смо људи, неки мање, неки више. Још увек вољамо на животиње, беспомоћни смо попут нежних биљака, завидљиви и радознали као залутали ветар, али смо људи.

Уметност је разумети људе. Да их заволиш, мораш да их, пре свега, разумеш, а то је тешко. Сваки је човек прича за себе, а ја, сама, сам једна посебна и компликована прича. Ја сам загоретка коју сма морам да решим и откријем ко сам у ствари.

Ко сам и зашто сам овде и у овом облику? Често сам у недоумици јер око себе видим шаренило судбина и свака ме вуче на овоју страну. Зато размишљам, имам чиме, ја сам свесно биће.

Размишљајући формирам себе и стално се мењам у вечном тражењу бољег. Увек има боље од бољег. Нисам задовољна.

Завидим људима који су срећни кад напуне стомак, њихов живот је једноставан и за њих леп. Касније добијају боре и никад нису нервозни. Завидим људима који су свој мир пронашли у духовним вредностима и тако лакше и неприметније подносе олуже свакодневице. Ја сам још на раскрсници.

Све нас је зближила околност да живимо под истим небеским кровом, и да

су се све наше различитости и сличности спојиле у јединствени поклич који нас води напред. Сви смо се ми спојили у једну велику лопту која се, на овом путу кроз време, котрља успут скупљајући и праšину и поленов прах. Има нас малих и великих, добрих и лоших.

Лећи ћу на земљу да помиришем цвет, а да га не повредим, дићи ћу се на прсте да додирнем облак, а да га не наљутим. Трудим се да разумем свакога не истичући себе у први план, јер волети људе значи много више од самих тих речи.

Волети људе је страшно тешко и компликовано. То не може свако. То може само онај који је рођен под звездом луталицом и чији је ум побегао од незнања. Учите да бисте могли да волите људе — они су у суштини врло једноставни и рањиви, радознали и вредни.

Учите се љубави и љубав ће вам се вратити и никада нећете бити сами на овом великом свету.

Маја Првуловић, VIII-3
„3.. октобар“

ПТИЦА
Весна Бунић, VI-2 „Петар Радовановић“
Злот

НАГРАДЕ

МОЈ ОМИЉЕНИ КУТАК

(Награђени рад на Фестивалу лите-
рарног стваралаштва Југославије одр-
жаном у Блејој — Ц. Гора)

Иако је моја соба веома мала и пре-
трпана луткама, јастуцима и осталим
ситницама, то је мој омиљени кутак где
могу да се опустим. У њој размишљам,
маштам, тутујем, прелиставам свој днев-
ник, или слушајем музику. Најчешће се-
дим, заваљена у једну црну фотелју и
размишљам о протеклом дану.

Тако сам једног предвечерја седела,
у једној руци држала гумену лопту, у
другој свој дневник. Била сам сама. За-
морена протеклим даном, уживала сам
у тишини и миру који су владали у со-
би. Погледом сам лагано прелазила по
познатим предметима. Са зидова су ме
са свих страна посматрале радознале
крпене лутке. Неке од њих сам сама
направила. Можда сам малој Маји за-
боравила да доцртам нос, али то ми ни-
је сметало. Прелепа Шпањолка са ду-
гачком хаљином од чипке у рукама је
држала кастанете. Љубичасти и жути
јастуци били су разбацани по каучу и
тепиху. На ормару је стајала табла са
разним шареним бедевима. Мала школ-
ска библиотека поред ње. На столу на-
кривљен стоји пластични глобус и пет
страних лименка пуних оловака.

Поглед ми се заустави на отвореном
прозору. На још светло-плавом хори-
зонту у једном крају преливале су се
ове нијансе жуте и црвене боје залазе-
ћег Сунца, које је подсећало на велики
жути дукат. Његови топли коси зраци
миловали су ми лице. Сенке на зиду
оживљавале су моје лутке и оне су као
на позорници играле представу само за
мене. Све је оживело, па и мој тужни
пајак, вечито погнуте главе.

Након краћег времена неста Сунца
иза брда и, мада се топлота његових
зрака још осећа, у соби се затамни.
Глумци на зидовима се умирише и као
да очекују паузу. Помиловаче их још
једном погледом и са разочарањем за-
кључих да небо добија сивкасту копре-
ну.

Сумрак се лагано увлачио у моју со-
бу. Није ми се седело више. Устадох из
удобне фотеле, прибох касетофону и
укључих га. Пријатни звуци музике ра-

злегли су се просторијом. Још један дан
је замро...

Александра Димитријевић, VII
„29. новембар“

ПРВОНАГРАЂЕНИ РАД НА КОНКУР- СУ ПОВОДОМ ДАНА ШКОЛЕ „ВУК“ КАРАЦИБ“

МОЈ ДРУГ И ЈА

Ја немам пуно година, али и оволико
колико их имама довољно је за љубав
и велико другарство. Свакоме је потре-
бан друг, пријатељ, па и мени неко с
киме ћу до школе причати о првим сли-
кама у албуму, а из школе о догађаји-
ма за време часа и одмора. За све ово
може да зна мој друг. Мој друг и ја
од првих слова у азбуци, првих пети-
ца, па до данас, од његових па до мо-
јих врата. Прве његове петице биле су
као моје, моја освојена читалачка зна-
чка била је као његова. Робендани мо-
га друга пролазили су уз моје прису-
ство. Друг ми замењује брата, а ја ње-
му још нерођеног. Сећам се једне наше
Нове године. Били смо издвојени од од-
раслих који су чекали поноћ уз весеље,
пиће и дим, чекали су радосну вест. Ми
смо се поштено радовали и прижељки-
вали брата. Желели смо још једног др-
уга у игри. Ја сам био потајно тужан,
он је то приметио, пребацио је руку
преко мог рамена и шатнуо ми: „Не
брини, другарство је челични ланац“.
Нисам схватио значење ових речи, али
када је откуцала поноћ, и пале прве
честитке, схватио сам. И када је добио
брата, ланац пријатељства се није пре-
кинуо — другарство још и данас траје.
Зато могу рећи са својих девет година
— мој друг и ја смо јака веза у овом
за нас чудном свету.

Ми не знамо за велике проблеме, за
беспарицу, за „немам“ и „не знам“. Зна-
мо за игре, за књигу моје и његове. Ми
знамо искрено да волимо наше родите-
ље, наше најближе, нашу учитељицу и
све добре људе који воле мир и слобо-
ду.

Иван Старчевић, III-3
„29. новембар“

ПЕСМА ДО ПЕСМЕ

МОЈ ТАТА УТОВАРИВАЧ ВОЗИ

Мој тата на Кривељском копју ради,
где се копа руда, бакар и злато вади.
Мој отац утоваривач вози,
стотине камиона утовара
рудом што из земље вади
чета рудара.

Татино возило има четири точка,
кабину у коју се мој тата пење,
и кашкику која гура земљу и камење.

Оно има и два ока која пазе
да неког не глaze,
да виде пред собом пут,
у њему бруји и мотор љут.

Кад утоваривач вози, образи се зноје,
док седи
на меком седишту од сунђера жуте боје.

Кад месец изађе и спремна машина
чека,
тата у трећу смену иде,
док неки тата дрема крај свога детета.

Кад јутро сване, дође прва смена,
тата кући крене, а ја чекам шест сати
да се тата мени и мами врати.

Кад кући дође, одмах легне да спава,
у глави му трешти, бука се ствара,
то мој тата и у сну утоваривачем руду
утовара.

Весна Јовић, VI-1
„Ђура Јакшић“
Кривељ

Јасмина Јовановић, V-5 „9. бригада“

МОЈ ТАТА КАМИОН ВОЗИ

Мој тата велики камион вози,
вози и иде свуда по свету,
он пази да не нашкоди
ниједном детету.

Мој тата у камиону не спава,
минут-два на паркингу одмори,
(тек ради здравља)
И возња се наставља.

Ето, тако мој тата
живи на точковима,
на точковима ради
да паре за моје
срећно детињство заради.

Драгана Гајић, VI-2
„Петар Радовановић“
Злот

ЈЕСЕН

Пред нама су хладне кише,
Још понегде луг мирише,
још миришу плодна поља,
биће јесен добра, боља.

Збогом птице певачице,
збогом моје другарице,
срешћемо се опет, ето
у ново и топло лето.

Данијела Младеновић, VI-2

ЛЕПОТИЦА ЈЕСЕН

Јесен је лепа
као из бајке,
она својим бојама
позлати травке.

Црвена, златна, жута
боје су њене
иако су те боје
помало снене.

Кад јесен у госте
винограду дође,
тад нам одмах
сазри грожђе.

Магдалена Марић, IV-2
„29. новембар“

МОЈА СТРАНИЦА

НЕ ЗАМЕРИ

Не замери што ми је
дуго ћутање
и што ми поглед
бежи од твога осмеха
не замери што су ми пољубци
још увек детињасни и
што су ми загрљаји стидљиви
не замери ми што ми се тело
плаши твојих додира
и што су ми дланови
понекад чудесно топли

Не замери
већ схвати
да су ме досад
тако мало волели.

• • •

ДЕЧАК И ДЕВОЈЧИЦА

Дечак и девојчица
тако су нас звали
љубили се нисмо
јер смо били мали.

Шетали пољима
шарено цвеће брали
Љубили се нисмо
јер за љубав нисмо знали.

Дечак и девојчица
то смо некад били
ти ме данас зовеш вољена
а ја тебе мили.

• • •

НЕМА ТЕ

Нема те,
а ја те тражим
и уморна сам већ од
сталног лутања
уморна од свега
од своје љубави
од живота.

Уморна од тебе
тражим те
а не знам зашто
и шта ћу радити
када те једном
заиста будем нашла.

Хоћу ли те загрлити, пољубити
или као увек до сада
хладно рећи здраво.

ОСВЕТА

Сутра кад будеш са њом
А тебе крај мене нема
знај да сам ти прва која ти освету
спрема

црна је освета моја
а још црнији дани без тебе
и мисао да сам била твоја.

Док се полако спремам
срце ми збори не
али ја ћу увек бити део освете

Марија Новаковић, VII-4
ОШ „29. новембар“

ДАЉИНЕ

Ксенија Вукић, V-4 „29. новембар“

НА РАСКРШЋУ

МИЛЕНИНА ЛЈУБАВ

Као клинка вукла сам маму за рукав да ме упише у музичку школу. Њој су моје слободне активности сметале, јер скоро свако поподне била сам заузета. А сад још и музичка, па где то иде.

Постепено напуштала сам секције и већ у II разреду пошла сам у музичку школу, (коју тад нисам баш много обожавала). Једног дана мама ми је саопштила да ми се жеља испунила, уписала ме је. Била сам пресрећна, само што нисам полетела.

Освануо је дуго очекивани понедељак, дан поласка у ту нову школу. Са нотном свеском и оловком одјурила сам пред школу. А тамо, била сам задивљена призором. Мама ми је увек говорила да никада не уђем а да прво не покуцам или звоним. Овога пута мало сам гурнула тешка стаклена врата и она су се сама отворила. Тај корак био је пресудан у моме животу, тада

су ми се отворила још једна врата. врата света музике. Заборачила сам у нови свет... Хол је био велики и празан. Чула се само музика, а ја стајала окамењена. Убрзо наиђе и моја наставница.

Отада заволех сонате, опере, прелу дијуме, полифонију... Мама и тата нису веровали да ћу успети и очекивали су да ћу брзо одустати. Крајем прве године стигао је у дневну собу клавира, а онда свакодневно вежбање (што је мојима „ишло на живце“).

Жеља ми је да једног дана постанем велика пијанисткиња или наставник клавира, да своје знање преносим на другу децу која долазе.

А шта да кажем за основну школу?

— Е, па рећи ћу вам у поверењу, — ставила бих је прву на листи досадних установа!!! (Не питајте зашто?).

Милена Петковић, VI-4
„9. бригада“

ПРИЧА УВЕЛОГ ЛИСТА

Једног дана, док су се сивкасти облаци шетали по небу, изишао сам напоље. Чуо сам како неко јеца. Стадох испод старе брезе, дигнем са земље увели

Антонела Виденовић, V-3 „9. бригада“

лист и упитам га зашто плаче. Он поче тужним гласом да прича своју причу.

Причао ми је како је некада био здрав и зелен и да је имао пуно другова. Љубас се на благом поветарцу и одолевао је јаким ветровима. Са друговима је слушао птичју песму, радовао се сваком лепом дану. А онда је оболео и пожутео. Другови су га напустили и сада је сам.

Док сам га слушао, сузе су ми навирале. Узео сам га, ставио на длан, ушао у собу и положио лист на сто. Затим сам у свесци нацртао брезу, његове другове и њега залепио на гране моје (нацртане) брезе. Лист је био пресрећан што је поново са својим друговима и што је на брезиној прани. Био ми је захвалан, а и ја сам био срећан.

Ненад Грујић,
„Петар Радовановић“
Злот

ДОЖИВЉАЈИ

ЈЕДАН ДОЖИВЉАЈ СА РАСПУСТА

Будим се. Јутро је било пресвучено измаглицом, завесом на којој су извезени балкански овеци, војници у расточеним двоколицама са утрепнутим огњеним коњима.

Одједном зачух шкрипу капије и тихе кораке. На вратима собе појавише се Дејан и Сликс. То су била два моја добра друга, два сеоска дечака, који су знали само за шалу и радост. Сликс је рекао: — Диги се, идемо у планину.

На тренутак сам страховао, али обукао сам се, узео нож и кренуо. Знао сам да пре но што дођемо до крша, морамо проћи стрму шуму кроз коју пролази козја стаза, испреплетена трњем и грањем. Ишао сам смирено. Време нам је брзо пролазило и напокон стигосмо на ивицу шуме. Убрали смо по неколико клипова кукуруза и пошли стазом што води до пећине. Након пуно падова и огреботина стигли смо до пећине.

Зидови су били обрасли маховином и лако крунљиви, са сталактита је капала вода, а средином пећине текао је поточић бистре воде, у којој су се огледале неравнине таванице. Тај приказ нас је очаравао, мамећи све дубље и дубље. Ишли смо до краја пећине, дижећи се њеним лепотама, завиривали смо у све њене ходнике...

Али, гле, враћајући се назад, батерија је престала да нам осветљава пут и зидове око нас, захваљујући slabим батеријама немарног Сликса. Платио је он за то — при првим корацима упао је једном ногом у воду. Убрзо се указа светлост од изласка из пећине.

Када смо изишли, ископали смо овећу рупу, поређали око ње каменице и наложили ватру. Док смо ми пекли кукуруз, Сликс је био заузет сушењем ногавице, патике и чарапе.

Тако се завршио наш велики истраживачки поход.

Владан Димитријевић, VII-3
„29. новембар“

МОЈ ПРВИ ЛЕТ АВИОНОМ

Летњи је распуст. Била сам код баке у селу. Лепо ми је и забавно са другарицама које тамо имам, али сам с не-

стрпљењем очекивала да тата дође по мене да кренемо на море. Само сам ослушкивала телефон и татин позив. Једног јутра ме је пренуо звук, околчила сам из кревета. Веза је била лоша, али сам разумела да ће поподне доћи по мене јер следећег дана крећемо. Брзо сам спаковала ствари. Нисам знала шта да радим. Минути и сати споро су пролазили и, док сам се играла са другарицама, ослушкивала сам звук мотора. Чинило ми се да су минути вечност. Појавио се црвени „Фиџа“.

Радовала сам се путовању, а тек када ми је тата саопштио да ћемо путовати авионом, ова сам треперила од среће. Па то ће бити мој први лет авионом! У први мах мислила сам да је то само шала, јер знам да тата воли да се шали, а када ми је показао авионске карте, било ми је јасно. Једва сам дочекала сутрашњи дан. До Београда смо путовали возом. Споро су ми пролазили ти сати у возу.

До аеродрома смо се одвезли таксијем. Све је за мене ново и старо. Аеродром! Авиони су једни полетали, други су слетали, ми чекамо обавештење о полетању за Дубровник. Хол у коме смо чекали огроман је и леп. По њему се крећу путници са путним торбама.

Чује се обавештење: — Путници који путују за Дубровник нека уђу у авион 474. Колона креће, улазимо. На улазу нас сачекује лепа и љубазна стјуардеса, поздравља нас, даје нека упутства о лету и жели срећан и удобан лет... Унутрашњост авиона је много лепа. Све је чисто, елегантно и за мене непознато. Као у неком сну само посматрам око себе. Авион се полако покреће, прво по писти, а затим узлеће. У мени се дешава нешто неописиво, срећа, узбуђење — али помало све то помешано са страхом. Служи се кафа и сок. Седим до прозора и посматрам: испод нас град, река, врхови планина. Имам утисак као да облаци лете упоредо са нама, чини ми се да их могу дохватити. Лет је трајао 45 минута. Чинило ми се да сам престала да дишем. Како смо брзо стигли!

У Дубровнику је било лепо. И тих петнаест дана је пролетело и дошло време повратка. Радовала сам се поновном летењу, али сада је већ било мало мање узбуђења. Дуго ће ми остати у сећању први лет...

Јелена Јовић, VI-3
„9. бригада“

МОЈ МАЛИ БРАТ

Имам брата несташног,
али врло малог,
кад га мама бије,
њему ништа није.

Кад дочепа играчке,
њима гађа мачке,
кад му је у руци пушка,
е, тад му је рука МУШКА.

Весна Јоцић, VII-1
„Петар Радовановић“
Злот

МАЧКА И МИШ

Јури мачка миша,
хоће да га шиша,
ал миш неће да стоји,
јер се мачке боји.

Нема миша већ два дана,
а мачка од досаде изгреба Милана.

Весна Јоцић, VII-1
„Петар Радовановић“
Злот

ПЕСМА ЗА ТАТУ

Мој тата вари
све што се квари.
Варнице лете из апарата,
тата вредно ради
да му се повећа плата.

Гоца Јанковић, VI-1

СВОЈИМ ЧИТАОЦИМА
»ЈАСМИН« ЧЕСТИТА
29. НОВЕМБАР,
ДАН РЕПУБЛИКЕ

БАЧКА ТАШНА

Ђачка ташна шарене је боје,
У њој књиге и вежбаке стоје.

Блок, бојице и ужина,
све то иде на мојим леђима.

Некад ми је тешка, некад лака,
нема везе, то је за ђака.

Ивана Горишек, II-2
„29. новембар“

ОГРАДА

Мирослав Гигињеровић, VI-2
„П. Радовановић“ Злот

САТ

Волим, волим добар сат,
који куца тика — так,
ради, ради ноћ и дан
никад није уморан.

Драгана Гајић, VI-2
„Петар Радовановић“
Злот

ЛЕКТИРА

ЛИЧНОСТ ИЗ МОЈЕ ЛЕКТИРЕ

Пролеће у априлу. Небо плаво, а сунчеви зраци обасјавају села и градове, њиве и поља, брда долине. Лепоту дана нарушава брујање непријатељских авиона, трештање митраљеза и страх људи. У том ратном вихору нашао се и двадесетогодишњи предратни скојевац Бошко Палковљевић — Пинки. Земља је подрхтавала и рушила се, рушена је и једна младост...

Пинки се не да. Постао је један од првих фрушкогорских партизана. Прокосио је непријатељу. Својим делима проноси славу сремских партизана. Ту је и погинуо, на обронцима Фрушке горе, бранећи народ.

Пинки је био црномањаст, веома наочит младић, рођен у сремском селу Манђелос, завршио је средњу техничку школу у Новом Саду, припадао је напредном омладинском покрету, био хапшен и издржавао казну у КПД у Сремској Митровици, одакле са групом другова бежи и придружује се фрушкогорским партизанима.

Био је веома храбар и неустрашив, красиле су га и многе људске врлине, био је дружелубив и правдољубив, а волео је и шалу. Због тога је био омиљен међу друговима. Рано је завршио његов млади живот...

Велика колона немачких камиона и тенкова надирала је од Руме пут Фрушке горе да униште села и истребе шуме од партизана. Трешње су заруделе. Све што је било способно пуцку да понесе, отишло је у борбу, а старици, жене и деца — повлачили су се из села у шуму. Пинки са још једним другом застао је да освежи уста трешњом и на вест да иду фашисти они су отворили пушчану ватру како би задржали непријатеља... Народ је спасен!

На једној узвиштини, на чистини зацрвенела се крвава ружа на грудима хероја. Ветар му мрси бујну косу...

Народ тога краја не заборавља Пинкија. На његовој хумци увек има свежег цвећа, пољског, шумског, прве виџице и љубичице, различак и кукурек. Захвални мештани. А на дан његове погибије, 10. јуна ту се традиционално одвијају културно - уметнички програми

уз учешће локалних аматера и професионалних уметника, из Београда и Новог Сада.

Милица Миловановић, VI-5

„3. октобар“

НАШЕ ПЕРО

ЛИСТ ИЗ МОГА ДНЕВНИКА

Драги мој Дневниче, време лети као да клизи низ залеђену низбрдицу, дани се скраћују.

Стојим, тако, поред прозора док се Сунце златним протима отплиће из јесењих облака. Мисао чезне за планином под снегом, за божанским накитом храстових грана, за прелепим гуњевима тих старана у сну. Тамо и тишина има свој притајени звук на који после невиденог додира падају комади снежних пластова. Птице, никад безименије него за зимских дана, у гледи ослобођене сваког страха, слећу на човеков длан да би позобале мрвице хлеба...

Мисао путује све док не прсне: из нејасне прошлости пада искра и претвара се у пепео који ће избрисати и живот и сан. Испод згаришта тига ватра и полако губи прозачну боју, постаје звук једног свемирског кошмара у којем с приближавањем неке звезде испаравају мора на планети и отварају се кратерске ране. Све постаје усисана цинковска грудва пакла, који бесциљно путује ка бескрају и све поново иде испочетка...

А кад све ово напишем, чини ми се да то нисам написао ја, а уствари и нисам, јер тада нисам био ја него де-чак препуштен мислима које лутају далеко и не знају за пранице.

Бладан Димитријевић, VII-3

„29. новембар“

РЕШЕЊЕ

ВРЕТЕНО (водоравно): а, ас, Рас, раса, траса, тераса, расвета, сатаре, астра, Тара, рат, ар, р.

ЗАБАВНА СТРАНА

КОМБИНАЦИЈА — ШКОЛА — ПЕСМА

1. Први час — Хајдмо цурице, хајдмо дечаци.
2. Одговарање — Дете среће.
3. Мали одмор — Куда идеш изгубљене девојке.
4. Велики одмор — 1000 миља од пакла.
5. Писмени — Очи су се навикле на мрак.
6. Почетак школске године — Врати се лето.
7. Музичко — Док свира радио.
8. Родитељски састанак — Не верујем својим очима.
9. Екскурзија — Тамо где љубав почиње.
10. Бежање са часа — Напољу.
11. Одељењска заједница — Пропеват ће ови.
12. Добити јединицу — О, како тужна ствар.
13. Физичко — Хајде да лудујемо.
14. Хемија — Чаролија.
15. Директор — Усамљени вук.
16. Биологија — Увенуће рузмарин.
17. Крај осмог разреда — Обриши сузе генерације.

Ранчић Снежана, VII-4
„29. новембар“

КОМБИНАЦИЈА — ШКОЛА — ФИЛМ

Школа — Мала продавница страве
Дневник — Кућа страве
Математика — Игра смрти
Писмени — Дај нам мало времена
Почетак школске године — О, не поново у школу
Наставници — Одред мачака
Теткице — Вештице на метли
Крај часа — Хајде да лудујемо
Музичко — Академија за плес
Крај школске године — Далеко од куће

Марија Новаковић, VII-4
„29. новембар“

АФОРИЗМИ

Младост је тек кап росе у нуној чаши воде.

Музика је лирска паучина између срца и мозга.

Где престаје говор, почиње музика.

Нада је највећа од свих наших лудости.

Вера постоји за оне који је искрено траже.

За мушкарце су жене загонетке, које кад се реше постају досадне.

Приредила:
Ирена Тодоровић, VIII-3
„Вук Караџић“

НАШИ ПРИЈАТЕЉИ • НАШИ ПРИЈАТЕЉИ

ЉЕТУ ЈЕ КРАЈ

Ђура пуше,
тресу се врата,
гране се руше,
разлијећу се јата.
Море се пјени,
туче о крај,
оунце се лијени,
љету је крај.

Марино Каштелан, 7. р.
Пучишта

МОРЕ И ЈА

Вечерас је узбуркано као и моје мисли
вечерас је хладно као и моје срце
модно као моје очи
вечерас и оно плаче.

Моника Прекпалај, 8. р.
Грохоте

РАВНИЦА

Гледам је.
Нигде тако плодног мора
као што је ово Панонско.
Нигде толико салаша,
лепих и очуваних,
напуштених и срушених,
са старим ђермовима
и пространим двориштима
као у њој нема.
Гледам је.
Нигде тако лепљиве, масне
и здраве земље,
нигде пространства већег
и лета слободнијег
као на тлу моје Бачке.
Гледам је.
Нигде толико љубави за њу
као у моме срцу.

Дамир Зубак, 8. р.
Стари Жедник

Уместо коментара — Наставак из броја
176 — 177

ДЕЧЈИ САВЕЗ

(о трансформацији Савеза пионира)

У прошлом броју објавили смо текст Дечји савез — предлог за преображај Савеза пионира који смо добили маја месеца од РК Савеза за социјалистичко васпитање и заштиту деце Србије и Савета Савеза пионира Србије. Овај документ је тумачен на скупу директора, педагога и наставника који су задужени за рад са (дотада) организацијом пионира.

21. маја одржано је у Светозареву Републичко саветовање о преображају Савеза за социјалистичко васпитање и уместо Савез добија ново име **ПРИЈАТЕЉИ ДЕЦЕ СРБИЈЕ**, а Савез пионира трансформише се у **ДЕЧЈИ САВЕЗ**.

У оквиру ових промена уследиле су корените промене чија суштина је у одвајању дечје организације од било какве партије и идеологије. Укидају се симболи: капе, мараме, а уместо полагања свечаног обећања прваци добијају „ДОБРОДОШЛИЦУ“ Д. Ерића.

ПРИЈАТЕЉИ ДЕЦЕ СРБИЈЕ
Савез за социјалистичко васпитање и
заштиту деце Србије

САВЕТ ДЕЧЈЕГ САВЕЗА СРБИЈЕ

Број: 04-187/1, од 28. VIII 1990. год.

**ДИРЕКТОРУ И НАСТАВНИЧКОМ
ВЕЋУ ОСНОВНЕ ШКОЛЕ**

**СЕКРЕТАРУ САВЕТА
ДЕЧЈЕГ САВЕЗА**

Поштовани сарадници,

У документу Дечјег савеза Србије, као и у писму које смо вам упутили почетком јуна ове године предвиђено је приступање ђака првака својој дечјој организацији у току трајања „Дечје недеље“ од 1. до 7. октобра 1990. године.

„Дечја недеља“ је време у коме се детињство, дечје стваралаштво, игра и дружење као и приврженост одраслих деци манифестују различитим активно-

стима са децом и за децу. У целом свету деца су тада посебно у центру пажње, а ове године организација Уједињених нација организује и **Светски самит за децу**.

Због тога сматрамо да и укључивање деце првог разреда у друштвени живот своје средине треба обележити посебном свечаношћу на којој ће прваци бити примљени у своју организацију.

Верујемо у вашу креативност и способност да од богатства стваралачких и културних активности које су се одвијале у вашој школи сачините програм свечаности у коме ће у првом плану бити истакнуто дете — детињство, дружење, игра, радост...

Највећи проблем са којим смо сви суочени је — шта новим члановима Дечјег савеза дати као трајно обележје и сећање на тај тренутак, с обзиром да су досадашња обележја Савеза пионира укинута.

Пошто је знак организације једно од њених најзначајнијих обележја, консултујући најистакнутије ликовне уметнике одлучили смо да до знака Дечјег савеза дођемо путем јавног конкурса у коме ће деца и њихови наставници предлагати ликовно решење свог знака и начин његове примене. Конкурс ће бити објављен у дечјој штампи и средствима јавног информисања.

С обзиром да посао око конкурса не може бити окончан у тако кратком року, Савет Дечјег савеза ће настојати да за ову генерацију првака обезбеди „честитку“ коју ће написати неко од истакнутијих песника и коју ће као признање добити сви прваци зато што су толико одрасли да пођу у школу и постану чланови Дечјег савеза.

За све ђаке прваке у Србији Пријатељи деце Србије ће бесплатно доставити „честитку“ најкасније до 25. сепембра 1990. године.

Другарски поздрав,

САВЕТ ДЕЧЈЕГ САВЕЗА СРБИЈЕ

Председник

Др Недељко Трнавац, с. р.

Наши прваци ступили су у Дечји савез 06. октобра у оквиру Дечје недеље.

Намера нам је била да изложимо пут промена у организацији најмлађих.

Уредник „Јасмина“

Позајмљено из „Практичне жене“
20. октобар 1990.

ОКТОБАР

Овогодишњи октобар не личи на онај из претходне године. Ни на оне из свих претходних година. То је месец историјских догађаја али и оних мање значајних који се ипак, памте.

Овога октобра, као и сваке године, одржана је манифестација „Радост Европе“. Неколико дана, у Београду, дружила су се деца из целог Света. Наша деца, деца наших радника у Шведској, Немачкој, Аустрији, Швајцарској нису била ни срећна ни радосна.

Прошле године у октобру, боравећи као гост клубова Југословена у тада још СР Немачкој била сам импресионирана жељом наших људи да сачувају заједништво, упркос гласовима о разједињавању у Југу. Сећам се жена из Клуба Југословена у Гумерсбаху. Седеле су за столом пуним ђаконија, расположење, распевање, жене из свих крајева наше земље биле су те октобарске вечери као један човек. Иста слика у Келну, Франкфурту, Ахену, Триру, Бергиш-Гладбаху. Тог октобра у школама за југословенску децу седели су заједно мали Срби, Хрвати, Словенци, Босанци...

Овога октобра нашу децу у иностранству чче да је све другачије као да је једноставно убедити безазлено дете у нешто што није очигледно. За њега је улица у коју се враћа преко лета иста, исти су другови са којима се игра, исто дрво на које се пење кад оде код баке на село а исти је и језик без обзира како га називају постојећи властодршци. Опасност која прети страшим разједињавањем Југославије уплашила је и господина Едварда Ринбергома, директора Централне школске управе из Шведске па је дошао да нас упозори: Шведска не признаје захтеве који разједињавају Југословене који код њих раде. Они не дозвољавају увођење хрватског језика као посебног јер признају само српско-хрватски (и обрнуто), македонски и словеначки. Наш језик се у овој земљи званично води као — југословенски језик. То смо чули и од наших радника у Немачкој. Као да се бране рекли су нам: „Ми говоримо југословенски“. Језик има вишеструко тумачење. Он спаја али и раздваја. То значи да ће мали Хрвати седети сами у својим хрватским учионицама, неће

бити другова са којима су се увек играли у школском дворишту, ни дружења у парковима.

Октобар је месец пун догађаја и значајних датума. Он је месец октобарске револуције, месец Међународног мира, месец страстишта у Краљеву и Крагујевцу, месец устанка у Македонији и ослобођења Београда.

Октобар је и месец детета.

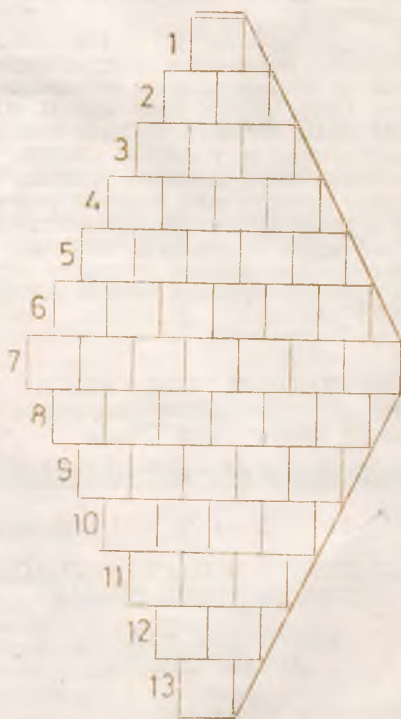
Заштитимо нашу децу.

Пре свега, од нас самих.

Оливера Пашић

● ● ●

ВРЕТЕНО

ВОДОРАВНО: 1. Ознака за ампер, 2. Првак, шампион, 3. Наша глумица, Ева, 4. Пасмина, 5. Пројектовани правац пута или пруте, 6. Велики балкон, 7. Осветљење, 8. Месарска секира (мн.), 9. Врста украсне биљке, лепа ката, 10. Наша река и планина, 11. Оружани сукоб народа, 12. Мера за површину, 13. Ознака за полупречник.

К. Иванов